

Arrest

nr. 270 552 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart België te zijn binnengekomen op 28 april 2019, dient op 3 mei 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 augustus 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat werd vastgesteld dat verzoeker reeds op 1 juli 2016 een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd op 14 januari 2020 bij arrest nr. 231 218 omdat verzoekers psychisch welzijn, nadat hij slachtoffer werd van verkrachting in Griekenland verder diende te worden onderzocht. Op 24 september 2020 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing waarbij het verzoek niet-ontvankelijk wordt

verklaard wegens de beschermingsstatus in Griekenland. Het beroep daartegen wordt door de Raad verworpen op 10 mei 2021.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 13 juli 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 26 augustus 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Deze beslissing werd op 26 augustus 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, O.B., verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, etnisch Arabisch te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren in Athene, Griekenland, op 20 oktober 2000 en woonde daar en liep er school totdat u negen jaar oud was. Uw ouders keerden toen terug naar Syrië. Samen met uw familie woonde u in Hama tot eind 2015. U bent tot het zesde middelbaar naar school geweest daar maar hebt geen diploma gekregen omdat u het land hebt verlaten toen uw broer 18 jaar was geworden en dienstplicht moest doen. U reisde via Turkije naar Griekenland, waar u toekwam op 15 april 2016. Hoewel u aldaar eigenlijk geen asiel wilde vragen, was dat land verantwoordelijk voor uw verzoek om internationaal bescherming. Op 01 juli 2016 werd u door de Griekse autoriteiten de Vluchtelingenstatus toegekend. Uw broer kreeg dezelfde status toegekend. Ongeveer anderhalve maand later verliet u Griekenland omdat het leven daar moeilijk is en reisde samen met uw broer naar Zweden, waar verwanten van jullie wonen. Jullie deden in Zweden opnieuw een verzoek tot internationale bescherming. Uw broer kreeg een positieve beslissing, maar u niet. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar tijdens de beroepsprocedure werd bevestigd dat u terug diende te keren naar Griekenland. Bijgevolg werd u verwijderd van het Zweedse grondgebied en teruggevlogen naar Griekenland. U bleef ongeveer anderhalve maand in Griekenland en reisde dan opnieuw met het vliegtuig naar Zweden om bij uw broer te zijn. U vond er echter geen werk en had geen geld meer. Daarom besloot u om naar België te komen, waar een nicht van u woont met haar man. U nam het vliegtuig naar België, waar u toekwam op 28 april 2019. U vernielde vervolgens uw Griekse identiteitsbewijs en diende op 03 mei 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde aanvankelijk dat u Griekenland om volgende redenen hebt verlaten: dat u daar geen medische hulp kreeg, geen werk kan vinden en dat het er onveilig en vuil was. U vreest bij terugkeer naar Syrië dat u voor het regeringsleger zou worden opgeroepen, dan wel gestraft zou worden omdat u de dienstplicht hebt ontlopen. U vreest tevens de veiligheidssituatie aangezien er nog steeds een conflict aan de gang is in uw herkomstland.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw Syrische paspoort, uw militair zakboekje, en het gezinsboekje van uw vader.

Op 12 augustus 2019 verklaarde het CGVS uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk, aangezien u in Griekenland reeds de Vluchtelingenstatus werd toegekend op 01 juli 2016 en u geen elementen kenbaar maakte waaruit zou blijken dat de bescherming die u in deze EU-lidstaat werd verleend ontoereikend of niet actueel was.

U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Benevens kritiek op de vaststellingen en conclusies van het CGVS over de levensomstandigheden die u zou kennen in Griekenland, voerde u tevens aan dat uw psychisch welzijn gevaar loopt in Griekenland omdat u in dat land slachtoffer werd van verkrachting. De RvV oordeelde dat deze voorgehouden problematiek, die een impact zou hebben op uw kwetsbaarheid, nader onderzocht moest worden tijdens een persoonlijk onderhoud. Met het arrest nr. 231.218 van 14 januari 2020 vernietigde de RvV de weigeringsbeslissing van 12 augustus 2019.

U verklaart thans dat u tijdens uw verblijf in Griekenland in 2016 werd verkracht door een in Griekenland woonachtige Syriër genaamd Ahmed. Hij bedreigde u met de dood als u ooit aan iemand zou vertellen wat hij had gedaan. U vreest bij terugkeer naar Griekenland dat u Ahmed opnieuw zou kunnen tegenkomen, en dat Ahmed of zijn vrienden u zouden vermoorden als zij te weten zouden komen dat u aan de Zweedse en Belgische autoriteiten hebt verteld wat hij deed. U verwijst tevens naar een toename van lichamelijke klachten die verband houden met uw psychische toestand.

Ter ondersteuning van uw huidige verklaringen hebt u volgende documenten neergelegd: twee brieven van uw psycholoog en een afspraak in de oogkliniek. Via e-mail hebt u op 19 augustus 2020 en 20

augustus 2020 bijkomende documenten laten toevoegen aan uw dossier: een klacht die u hebt neergelegd bij de Politiezone Gent, een medisch attest betreffende een ziekenhuisbezoek, en een brief van uw advocaat in Zweden gericht aan de Zweedse asielinstanties.

Op 24 september 2020 werd er door het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (status andere EU lidstaat) genomen. Op 10 mei 2021 werd uw verzoek tegen deze beslissing verworpen door de RvV.

U verlaat België niet en dient op 13 juli 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwijst opnieuw naar de slechte leefomstandigheden in Griekenland, dat u daar geen onderdak zal vinden, geen medische verzorging krijgt en u er opnieuw moet beginnen omdat u uw leven in België heeft opgebouwd. Daarnaast verklaart u dat uw familie op de hoogte gekomen is van het feit dat u homoseksueel bent. Uw vader, broer en moeder reageerden hier heel negatief op en zeggen dat u de familie heeft onteerd. U vreest dat uw neef die in Griekenland woont op de hoogte kan gesteld worden hierover en u mogelijks iets zal aandoen.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u enkele steunbetuigingen uit België, een uitprint van een WhatsApp of Messenger gesprek met een journalist C.A. en twee attesten van de psycholoog van het ocmw van Sint-Martens-Latem dd. 3/5/2021 en dd. 6/7/2021 en brief van dokter Matthijs neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U heeft twee brieven van uw psycholoog neergelegd dd. 3/5/2021 en dd. 6/7/2021 waaruit blijkt dat u last heeft van slaapmoeilijkheden, nachtmerries en overmatige slaperigheid overdag alsook stressklachten waaronder ademhalingsproblemen. Nergens uit deze brieven kan echter worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige manier deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of verklaringen af te leggen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek' omdat u over een beschermingsstatus in Griekenland beschikt sinds 1 juli 2016 en u niet aantoonde dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. U haalde geen elementen aan die aantonen dat uw grondrechten in Griekenland niet gerespecteerd werden. U toonde ook niet aan dat u in een situatie van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. U toonde evenmin aan dat u Griekenland heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en toonde geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aan. Uw beroep tegen

deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de bijkomende elementen die u aanbrengt, met name dat uw familie op de hoogte kwam van uw homoseksualiteit, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de essentie van de eerdere beoordeling van het CGVS. Er wordt vastgesteld dat in het licht van het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, ook het gegeven zit dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden dan aan hun eigen onderdanen. Er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt. U haalt geen elementen aan die aantonen dat u in Griekenland niet de nodige bescherming zou kunnen verkrijgen van de autoriteiten (zie ook beslissing CGVS van 24/9/2020). Er dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat uw familie pas in april 2021 op de hoogte gekomen zou zijn van uw homoseksualiteit (zie brief psycholoog dd. 3/5/2021). Immers verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 18 augustus 2020 dat u uw Zweedse documenten in bewaring heeft gegeven aan uw broer in Zweden. In deze documenten werd melding gemaakt van uw homoseksualiteit (zie doc 5 groene map 1e VIB). Volgens uw verklaringen zou u hem gevraagd hebben er niet naar te kijken en hij zou dit, volgens u, niet gedaan hebben (CGVS 18/8/2020, p. 6, 7). Bovendien stelde u mocht hij er toch naar gekeken hebben dat deze documenten opgesteld in het Zweeds en spreekt hij geen Zweeds (CGVS 18/8/2020, p. 23), dit laatste kan moeilijk aangenomen worden daar hij sinds 2016 in Zweden zou wonen en werken. Uw broer zou het echter volgens uw verklaringen toevallig via een vriend vernomen hebben (zie verklaring volgend verzoek, vraag 19). Dit alles kan niet overtuigen. Bovendien was uw procedure voor de RvV toen nog lopende en had u reeds de kans dit aan te voeren. U heeft bovendien in uw eerste verzoek geen enkele melding gemaakt van problemen die u in Griekenland zou kennen omwille van uw homoseksualiteit, hoewel u daar de kans toe had. Het CGVS begrijpt dat dit een gevoelig onderwerp kan zijn maar uit de door u neergelegde documenten bij uw eerste verzoek blijkt dat u dit feit eerder in Zweden wel aanhaalde (zie doc neergelegd in 1e VIB). Voor Zweden was dit evenmin een reden om u internationale bescherming in Zweden te verlenen daar u reeds in Griekenland internationale bescherming geniet. Daar waar het CGVS begrip kan opbrengen voor de emotionele geladenheid van dergelijk onderwerp, moet toch worden herinnerd aan het impliciete vertrouwen dat inherent is aan een verzoek om internationale bescherming en de medewerkingsplicht die rust op een verzoeker van dergelijke bescherming. Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 18/8/2020 blijkt dat u alle informatie waarover u eerst niet wou praten pas ontsloot eens duidelijk was dat u effectief een negatieve beslissing kreeg en mogelijks zou teruggestuurd worden naar Griekenland (CGVS 18/8/2020, p. 7). Bijgevolg kan aangenomen worden dat u, mocht u een vrees koppelen aan uw homoseksualiteit in Griekenland, dit element al eerder zou hebben aangehaald. U heeft immers wel het seksueel geweld dat u meemaakte in Griekenland aangebracht tijdens de beroepsprocedure bij de RvV, eveneens een emotioneel geladen onderwerp. Waar u stelt dat u zich niet op uw gemak voelde bij de dossierbehandelaar kan u niet worden gevolgd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 18/8/2021 blijkt dat de dossierbehandelaar u probeerde op uw gemak te stellen, navraag deed of u zich goed voelde en de nodige empathie aan de dag heeft gelegd. Nergens uit de notities blijkt dat de dossierbehandelaar zijn houding enige invloed op uw verklaringen zou hebben gehad. De advocaat die aanwezig was om u bij te staan maakte ook geen enkele opmerking aan het einde van dit persoonlijk onderhoud (CGVS 18/8/2020, p. 24).

Waar u stelt dat uw neef die in Griekenland woont u mogelijks iets zou willen aandoen omwille van uw seksuele oriëntatie dient te worden opgemerkt dat dit gebaseerd is op een louter vermoeden. U heeft geen contact met uw neef en weet niet of hij op de hoogte is van uw homoseksualiteit. Bovendien is het niet aangetoond dat mocht hij op de hoogte zijn hij u iets zou willen aandoen (zie verklaring volgend verzoek, vraag 16). Bovendien heeft u in België ook familie wonen (zie verklaring DVZ 1eVIB dd. 24/5/2019, vraag 20 en CGVS 11/7/2019, p. 16). Indien u enig probleem zou kennen kan u zich steeds wenden tot de Griekse autoriteiten. Dit gegeven kan dan ook niet als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot gezien worden.

Waar u stelt dat uw homoseksualiteit voor problemen zal zorgen bij een terugkeer naar Syrië en u om deze reden niet terug kan keren naar Syrië dient te worden opgemerkt dat dit niet ter zake doet daar uw verzoek wordt bekeken t.a.v. Griekenland alwaar u over een beschermingsstatus beschikt.

Met betrekking tot de overige elementen die u aanhaalt dient te worden opgemerkt dat u deze reeds aanhaalde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, met name dat u in Griekenland op straat zal belanden, geen hulp en medische zorgen zal krijgen, opnieuw zal moeten beginnen in Griekenland en dat u in Griekenland bestolen bent geweest. Deze elementen werden reeds in uw eerste verzoek beoordeeld door het CGVS. De omstandige motivering staat te lezen in de beslissing genomen door het CGVS in kader van uw eerste verzoek (zie administratief dossier). Het volstaat niet deze elementen te herhalen om toch in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. Het CGVS kan enkel nog opmerken dat u tot uw 9de in Griekenland heeft gewoond en dus meer dan andere vluchtelingen uw weg zou moeten kunnen vinden in Griekenland, ook al was u toen nog een kind.

De uitprint van uw WhatsApp of Messenger conversatie met Chadi Ayoubi, een journalist, toont niet aan dat u in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de bescherming aldaar. Bovendien heeft dergelijke kopie van een screenshot slechts een zeer beperkte bewijswaarde nu de authenticiteit en de herkomst van dergelijk bericht niet kan worden nagegaan. Immers, zijn kopieën niet alleen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk te fabriceren, makkelijk te manipuleren en ze kunnen bovendien door om het even wie en om het even waar en wanneer zijn opgemaakt, maar ook facebookberichten zijn in se al gemakkelijk te fabriceren door het aanmaken van een valse account.

Met betrekking tot uw medische problematiek (vragenlijst volgend verzoek, vraag 19), waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Hierbij wenst het CGVS ook nogmaals op te merken dat in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socioeconomische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende

behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de steunbrieven die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek dient te worden opgemerkt dat deze brieven slechts aantonen dat u moeite doet om u te integreren in België maar deze tonen niet aan dat u niet in staat zou zijn terug te keren naar Griekenland. De twee brieven van uw psycholoog werpen evenmin een ander licht op de feiten. Uit deze brieven blijkt dat u last heeft van slapeloosheid, nachtmerries en overmatige slaperigheid overdag alsook van stressklachten zoals ademhalingsmoeilijkheden. Echter tonen deze brieven niet aan dat u in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op psychologische en medische begeleiding aldaar. Dat u deze steun zelf zou moeten zoeken en/of mogelijks zelf moet betalen verandert hier niks aan.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u geen nieuwe, concrete, elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6, §3, eerste lid, 3° en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat in de beslissing niet werd ingegaan om zijn argumenten met betrekking tot de ondermaatse behandeling van vluchtelingen in Griekenland ten opzichte van de Griekse onderdanen. Hij verwijst naar de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State waarin geoordeeld werd dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland niet zonder meer mag worden toegepast. Hij verwijst naar zijn verklaringen, dat hij als een dier behandeld werd in Griekenland, onvoldoende voedsel kreeg, asielzoekers er op elkaar zaten en er haat ontstond omwille van zijn seksuele geaardheid. Omwille van zijn homoskesuele geaardheid werd hij gepest en gediscrimineerd in het Griekse kamp in Ammonia. De Griekse autoriteiten namen geen stappen om dergelijke praktijken te vermijden of aan te pakken.

Hij benadrukt dat zijn familie slechts in april 2021 op de hoogte werd gebracht van zijn homoseksuele geaardheid. Hij legt uit dat de documenten, waaruit zijn geaardheid kon worden afleid, weliswaar al lange tijd in bezit waren van zijn broer, die in Zweden de vluchtelingenstatus had gekregen en er reeds enkele jaren woonde en werkte, maar dat zijn broer die documenten, op vraag van verzoeker, niet had bekeken en hij bovendien onvoldoende de Zweedse taal onder de knie had om dit document te verstaan. Het zou begrijpelijk zijn dat hij zijn geaardheid lange tijd heeft verstopt, nu homoseksualiteit in zijn traditie en religie verboden is en hij de handelingen en reacties van zijn familie vreest. Hij wijst erop dat zijn Syrische neef in Griekenland woont, die eerder veroordeeld werd tot een gevangenisstraf en zeer radicaal is, waardoor hij in een constante vrees zal moeten leven om vermoord te worden bij terugkeer naar Griekenland. Hij wijst erop dat hij in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek de Zweedse documenten had neergelegd, waardoor de Belgische autoriteiten hadden moeten weten dat hij homoseksueel is en verkracht was. Volgens hem minimaliseert de commissaris-generaal het seksueel geweld dat hij als homoseksuele heeft meegemaakt in Griekenland.

Met betrekking tot het vluchtelingenkamp in Ammonia stelt verzoeker dat hij er dagelijks uitgescholden en gepest werd omwille van zijn geaardheid. Er is volgens hem sprake van discriminatie door de lokale bevolking en een gebrek aan mogelijkheden tot tewerkstelling. Daarnaast klaagt hij aan dat begunstigden van internationale bescherming al snel in hun eigen levensonderhoud moeten voorzien zonder bijstand van de overheid. Hij verwijst dienaangaande naar het AIDA rapport. Dat hij omwille van zijn – jaren durend verblijf in Griekenland er zijn weg had moeten kennen, is volgens hem kort door de bocht nu hij er als minderjarige aankwam en in onzekerheid leefde, terwijl continuïteit, verzorging en stabiliteit basisvoorwaarden zijn voor een goede ontwikkeling van kinderen. Bovendien werd hij er verkracht en openlijk "geshamed", waardoor hij op zichzelf was aangewezen, zich afzonderde en in eenzaamheid terecht kwam. Die eenzaamheid en angst om vervolgd te worden door zijn familie zorgden

voor psychologische problemen en slapeloosheid, waarvoor hij geen psychologische medische bijstand kon verkrijgen. Hij verwijst dienaangaande naar het AIDA rapport en naar zijn WhatsApp en Messenger berichten met C.A., waaromtrent de commissaris-generaal louter de authenticiteit in vraag stelde maar nalieliet in te gaan op de inhoud.

Hij meent te hebben aangetoond dat hij in Griekenland terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en hij niet kan worden opgevangen door familiale omwille van zijn seksuele geaardheid.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken

- Artikel agii, "*Nederlandse RvS trekt interstatelijk vertrouwen in Griekenland in twijfel wat betreft personen met internationale beschermingsstatus*", d.d. 26/08/2021;
- Artikel agii, "*Brief Schengenstaten aan Europese Commissie: Behandeling in strijd met EU-Handvest van personen met internationale bescherming in Griekenland verhindert terugsturen secundaire migranten*", d.d. 09/07/2021;
- Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, art. 57, paragraaf 3;
- Aanbevelingsbrief van de heer Claus Lucien;
- Artikel over de Syrian Arab Republic LG BTI Resources;
- Artikel Amnesty International over Griekenland 2020;
- Handboek voor de Bijzondere opleiding Jeugdrecht, Hoofdstuk II: ontwikkelingsperspectief, pg 593 ev.;
- AIDA-state rapport Greece 2021;
- Foto's vluchtelingenkamp en behandeling van de vluchtelingen in Griekenland.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij hij de volgende stukken voegt:

- doorverwijzing dr. Matthys van 20/10/2021;
- Document m.b.t. opname in Maria Middelaers van 05/10/2021;
- Brief dr. Matthys van 13/10/2021;
- Bewijs opname ziekenhuis te Brussel van 5/11/2021

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip *“nieuwe elementen of feiten”*, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen

aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In de praktische gids van EASO met betrekking tot volgende verzoeken nadat een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, wordt uiteengezet dat de beoordeling van het nieuwe verzoek zal worden toegespitst op de vraag of de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is voor het volgende verzoek. De nieuwe elementen moeten verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Als voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen wordt aangehaald dat de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die te wijten zijn aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling. (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39)

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing brengt verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aan en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.1. De commissaris-generaal neemt in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat verzoeker al over internationale bescherming in Griekenland beschikt en geen elementen aanreikt waaruit blijkt dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Het beroep dat verzoeker tegen de beslissing van 24 september 2020 indient wordt verworpen door de Raad op 10 mei 2021 bij arrest nr. 254 248. De motieven van voormeld arrest luiden onder meer als volgt: *“(…)Verzoekende partij toont geenszins, laat staan in concreto aan dat zij omwille van haar psychologische kwetsbaarheid in Griekenland de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet kan laten gelden, net zoals zij evenmin*

toelicht, laat staan aan toont op welke wijze haar verklaarde homoseksuele geaardheid haar dit zou verhinderen of beperken. Het feit dat enkele familieleden, zoals haar vader, een broer in Zweden en een tante in Griekenland, haar zouden hebben laten weten dat zij omwille van haar geaardheid niet meer welkom is bij hen, hetgeen overigens blote beweringen zijn, neemt niet weg dat verzoekende partij, heden twintig jaar oud en dus volwassen, over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland, waar zij als vluchteling werd erkend, en doet geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op hetgeen voorafgaand werd vastgesteld, met name dat zij niet aan toont dat zij geen beroep kan doen op de bescherming in Griekenland en/of dat deze niet (langer) effectief of toereikend zou zijn.(...)”

Van zodra de Raad een arrest over een verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RVS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij is gebonden door het gezag van gewijsde van het eerste arrest en mag derhalve niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds met betrekking tot het eerdere verzoek werden beoordeeld en als vaststaand moeten worden beschouwd, behalve indien er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element bestaat in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De nieuwe elementen waarop verzoeker zich beroep ter ondersteuning van zijn volgend verzoek kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoeker verklaart dat zijn familie op de hoogte kwam van zijn homoseksuele geaardheid, dat zijn ouders en broer hierop heel negatief hebben gereageerd en hem verwijten de familie te hebben onteerd. Hij vreest dat zijn neef, die in Griekenland woont, hiervan ook op de hoogte is gebracht en hem mogelijks iets zal aandoen. Hij legt uit dat zijn broer hem ongeveer in april 2021 opbelde nadat hij via een gemeenschappelijke kennis, die samen met verzoeker nog in Zweden heeft gewoond, had vernomen dat verzoeker homoseksueel was. Door de foto's die verzoeker postte op sociale media zou zijn broer er dan zeker van zijn geweest dat hij homoseksueel is. Na het telefoontje van zijn broer, hebben zijn vader en moeder hem opgebeld en meegedeeld dat hij hun zoon niet meer is. Hij verklaart zelf geen contact te hebben met zijn neef in Griekenland en niet te weten of hij op de hoogte is van de hele toestand, maar wel dat zijn vader met hem in contact staat. (AD CGVS, 2^e verzoek, witte map, deel 7, verklaring volgend verzoek, vraag 16)

Daarnaast kaart verzoeker de slechte leefomstandigheden in Griekenland aan en legt hij uit dat hij er op straat zal belanden, hij er geen enkele hulp krijgt en hij niet kan terugkeren naar een plaats waar hij seksueel geïntimideerd werd, waar hij geen hulp krijgt voor zijn medische problemen en waar hij opnieuw moet beginnen. Hij benadrukt dat hij van het begin niet in Griekenland wilde blijven, maar hij slechts 15 jaar was toen hij er aankwam en hij dit allemaal niet kon weten. (AD CGVS, 2^e verzoek, witte map, deel 7, verklaring volgend verzoek, vraag 19)

Ter staving van zijn tweede verzoek legt verzoeker volgende documenten neer: i) steunbetuigingen uit België; ii) een uitprint van een WhatsApp of Messenger gesprek met een journalist C.A.; iii) twee attesten van de psycholoog van het OCMW van Sint-Martens-Latem d.d. 3/5/2021 en d.d. 6/7/2021 en; iv) een brief van dokter M.J. d.d. 07/07/2021. Met betrekking tot zijn medische problemen legt hij uit dat hij al drie keer werd opgenomen in het ziekenhuis, slecht slaapt, zijn ademhalingsproblemen erger zijn geworden, hij elke maand naar de psycholoog gaat en twee keer per dag medicatie neemt. Met betrekking tot de andere documenten legt hij uit dat het gaat om een document van zijn leerkracht in Gent, van de jeugdkerk in Gent en van zijn begeleider. Hij voegt toe dat hij ook nog een artikel zal voorleggen van een journalist aan wie hij zijn problemen in Griekenland heeft uitgelegd. (AD CGVS, 2^e verzoek, witte map, deel 7, verklaring volgend verzoek, vragen 12 en 16)

De Raad stelt vast dat uit voormelde psychologische attesten van 6 juli 2021 en van 3 mei 2021 blijkt dat verzoeker psychologisch begeleid wordt door een klinisch psycholoog bij het OCMW Sint-Martens-Latem, dat hij lijdt aan een ernstige slaapverstoring en lichamelijke stressklachten vertoont waaronder ademhalingsmoeilijkheden (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). Daarnaast blijkt uit het schrijven van dr. M.J. van 7 juli 2021, dat verzoeker lijdt aan een regelmatige aritmie en chronische vermoeidheid en als actieve medicatie trazodone wordt vermeld (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4).

In verzoekers gevoegde stukken bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota leest de Raad dat verzoeker op 5 oktober 2021 een negatieve gastroscopie onderging in het Maria Middelaars ziekenhuis te Gent, hij per brief van 20 oktober 2021 werd doorverwezen omwille van blijvende maagpijn met een vermoedelijke psychologische oorzaak en hierin melding wordt gemaakt van chronische medicatie sulpiride, zolpidem en pantomed en dat verzoeker zich op 5 november 2021 aanbood in het universitair ziekenhuis te Brussel.

Hoewel reeds in het kader van het eerste beschermingsverzoek verzoekers medische problematiek werd aangekaart, stelt de Raad vast dat de medische stukken die bij het tweede beschermingsverzoek werden voorgelegd en waaruit onder meer blijkt dat verzoeker medicatie inneemt, zijnde sulpiride, zolpidem en pantomed, nieuwe elementen betreffen. De vraag rijst of verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39) en alzo de kans aanzienlijk groter maken dat hij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De Raad stelt vast dat de psychologische problemen en aritmie in hoofde van verzoeker *an sich* niet betwist worden door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat verzoeker niet aantoonst dat hij met zijn medische problemen geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. De commissaris-generaal oordeelt met betrekking tot verzoekers medische problematiek wat volgt: *“Met betrekking tot uw medische problematiek (vragenlijst volgend verzoek, vraag 19), waaromtrent u niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.”* Verder motiveerde de commissaris-generaal, specifiek met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde medische stukken wat volgt: *“De twee brieven van uw psycholoog werpen evenmin een ander licht op de feiten. Uit deze brieven blijkt dat u last heeft van slapeloosheid, nachtmerries en overmatige slaperigheid overdag alsook van stressklachten zoals ademhalingsmoeilijkheden. Echter tonen deze brieven niet aan dat u in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op psychologische en medische begeleiding aldaar. Dat u deze steun zelf zou moeten zoeken en/of mogelijk zelf moet betalen verandert hier niks aan.”*

In casu heeft verzoeker reeds in Griekenland internationale bescherming gekregen. Met betrekking tot deze groep personen werd in de wetgeving een systeem uitgewerkt om secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet. Echter uit de hieronder geciteerde Ibrahim-rechtspraak blijkt dat de individuele omstandigheden van verzoekers wel degelijk relevant zijn en deze individuele elementen niet los gezien kunnen worden van de algemene situatie in Griekenland, zoals deze blijkt uit algemene landenrapporten en objectieve informatiebronnen.

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (hierna: Ibrahim e.a.) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie verklaard dat artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn zich er niet tegen verzet dat een lidstaat een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Het Hof verklaarde dat *“[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over*

gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89): *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak) “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 90-91).*

Volgens het arrest Ibrahim is het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88).

Door te oordelen dat verzoeker niet aantoont dat hij als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Griekenland of dat hij zijn rechten op dit vlak niet zou kunnen doen gelden, zonder de medische verslagen alsook het schrijven van dr. M.J. van 7 juli 2021 (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4) waaruit nochtans blijkt dat verzoeker medicatie inneemt en lijdt aan aritmie en een chronische vermoeidheid inhoudelijk te onderzoeken en bovendien uit de medische stukken ter terechtzitting neergelegd blijkt dat verzoeker medicatie neemt, stelt de Raad vast dat de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker onvoldoende werd onderzocht alsook de vraag of de bescherming die aan verzoeker werd geboden voldoende toereikend is, in de zin dat, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om en omwille van zijn bijzondere kwetsbaarheid, zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie of hij in een toestand van achterstelling kan terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Daarenboven stelt de Raad stelt ook vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud melding maakte van de medicatie die hij dient te nemen, maar hieromtrent geen verdere vragen werden gesteld (AD CGVS, 2^e verzoek, witte map deel 7, verklaring volgend verzoek, d.d. 30.07.2021, vraag 12). Door onvoldoende rekening te houden met de voormelde elementen - met name het medisch dossier van verzoeker waaruit zijn bijzondere kwetsbaarheid blijkt – en door te motiveren dat de medische problematiek niet tot de bevoegdheid van het CGVS behoort en verzoeker niet aantoont dat hij in Griekenland geen beroep kan doen op een medische of psychologische behandeling, is de commissaris-generaal tekortgeschoten in haar zorgvuldigheidsplicht en is daardoor ten onrechte tot de conclusie gekomen dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.6. De Raad is van oordeel dat er geen voldoende onderzoek gebeurd is naar de nieuw bijgebrachte documenten die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van verzoeker. Uit het voormelde arrest Ibrahim van het Hof van Justitie blijkt uit paragraaf 89 dat om te beoordelen of de eventuele tekortkomingen in het unieland een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, rekening moet gehouden worden met “*alle gegevens van de zaak*”. Verder wordt in paragraaf 90 ook geduid dat sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de

verzoeker buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die *“negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid”*. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de *“bijzondere kwetsbaarheid”*. Deze gezondheidstoestand van verzoeker kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek om na te gaan of hij onafhankelijk van zijn wil, na terugkeer naar Griekenland nog steeds bij machte zal zijn zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat hij een reëel risico loopt om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor zijn fysieke gezondheid.

2.7. De Raad beschikt niet over een onderzoeksbevoegdheid en kan zich *in casu* niet uitspreken over de vraag of de bijgebrachte elementen, zijnde de medische situatie en de nood aan medicatie, de kans aanzienlijk groter maken dat *in casu* de reeds gemaakte toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet met artikel 4 van het Handvest of met artikel 3 EVRM in strijd is. Het is pas wanneer de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet in strijd is met artikel 4 van het Handvest dat de beoordeling van een eventuele gegrondheid van de vrees of een eventueel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Syrië zal gebeuren. In deze fase van de procedure is dit niet aan de orde.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 augustus 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO